

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Galluse a soudců JUDr. Hany Gajdziokové a JUDr. Pavla Příhody v právní věci žalobkyně **Nocarová Partners Advokáti s.r.o.**, se sídlem v Praze 1, Nové Město, V Jirchářích 148/4, PSČ 110 00, identifikační číslo osoby 04797469, proti žalovanému **J. J.** se sídlem **identifikační číslo osoby** zastoupenému Mgr. Radkem Jilgem, advokátem se sídlem v Praze 2, Ladova 2044/3, o zaplacení 70 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 18 C 218/2017, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 16 Co 232/2019-108, takto:

- I. Dovolání **se odmítá.**
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 5 082 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Radka Jilga.

Odůvodnění:

Dovolání žalobkyně proti v záhlaví označenému rozsudku (nesprávně datovanému dnem 26. 11. 2011), jímž Městský soud v Praze potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 2. 2019, č. j. 18 C 218/2017-65, jímž byla zamítnuta žaloba o zaplacení 70 000 Kč s příslušenstvím a bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi účastníky (výrok I.), a dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení mezi účastníky (výrok II.), není přípustné.

Se zřetelem k době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu Nejvyšší soud projednal dovolání a rozhodl o něm – v souladu s bodem 1. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony – podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“).

Podle § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování

dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Jedním z předpokladů přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. je tak i to, že v dovolání vymezenou otázku odvolací soud řešil a že jeho rozhodnutí na jejím řešení závisí, jinak řečeno, že je pro napadené rozhodnutí určující (srov. shodně například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013, a ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2376/2013). Účelem dovolacího řízení není rovněž řešit dovolateli předestřené teoretické (či hypotetické) otázky bez podstatnějšího významu pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4659/2009, a usnesení téhož soudu ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. 28 Cdo 188/2015, ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 316/2019, a ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3648/2018).

Dovolatelka těmto posléze uvedeným povinnostem při vymezení tvrzené přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. nedostála. Vytýkajíc soudu prvního stupně, že postupoval nesprávně, jestliže při nesplnění výzvy podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., v níž procesně nereagoval na změněnou skutkovou situaci, zamítl žalobu, předkládá dovolacímu soudu k řešení otázku, „zda mají mít důsledky nesprávného právního posouzení soudem stejné účinky v podobě koncentrace řízení, či zda jsou v důsledky aplikace zásady iura novit curia, které v sobě obnáší i odpovědnost za nesprávnost procesního postupu a nesprávnost právního názoru výjimku z koncentrace řízení a lhůta v daném případě dle § 118a odst. 3 o. s. ř. pak není vůči účastníku v takovém případě účinná.“ Dále pak podle dovolatelky v této souvislosti vzniká i otázka délky soudcovské lhůty „bez zbytečného odkladu“ podle § 118a odst. 3 o. s. ř. V obou případech, tedy jak v případě tzv. překvapivého procesního postupu, tak v případě délky lhůty bez zbytečného odkladu, jde podle dovolatelky o otázky, které nebyly dosud dovolacím soudem řešeny a právní praxe na jejich řešení nemá jednotný názor. Kromě toho se dovolatelka domnívá, že dovolací soud by měl rozhodnout věc jinak než soud odvolací, který dovoláním napadeným rozhodnutím nezákonný postup soudu prvního stupně nezhojil.

Ani jedna z dovolatelkou předestřených otázek nemůže přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. otevřít. Na řešení první otázky odvolací soud napadené rozhodnutí nezaložil a řešení druhé z obou otázek (délka soudcovské lhůty „bez zbytečného odkladu“) je, jak vyplývá z níže uvedeného, bez jakéhokoliv vlivu na správnost napadeného rozhodnutí.

Naznačuje-li dovolatelka snad svým požadavkem, aby dovolací soud rozhodl věc jinak než soud odvolací, že nastolená právní otázka má být v dovolacím řízení posouzena jinak než v napadeném rozhodnutí, nejde o vymezení předpokladu přípustnosti podle § 237 o. s. ř. Poslední ze čtyř zakotvených předpokladů přípustnosti dovolání, tj. „má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak“, míří totiž pouze na případ právní otázky vyřešené dovolacím soudem v jeho dosavadní rozhodovací praxi, od jejíhož řešení by se měl odklonit (posoudit tuto otázku jinak), a nikoli na případ, že má dovolací soud posoudit jinak otázku vyřešenou soudem odvolacím (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1172/2013, uveřejněné pod číslem 80/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Odvolací soud dospěl ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, že žalobkyně nemá právo na vrácení bezdůvodného obohacení, neboť tím, že obohatila žalovaného s vědomím, že k tomu není povinna, nastala výluka z možnosti žádat vrácení bezdůvodného obohacení upravená v § 2997 odst. 1 větě druhé zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), podle něhož právo na vrácení nemá ani ten, kdo jiného obohatil s vědomím,

že k tomu není povinen, ledaže plnil z právního důvodu, který později nenastal nebo odpadl. Tento závěr však není otevřen dovolacímu přezkumu již z toho důvodu, že dovolatelka v tomto směru žádnou právní otázku (včetně předpokladu přípustnosti) k řešení nevymezila a ani neformulovala dovolací důvod. Navíc soudy zjištěná vědomost žalobkyně o tom, že zaplacením předmětných faktur plnila nedluh vůči žalovanému, je zjištění skutkové, které dovolacímu přezkumu podrobit nelze. Dovolací přezkum je ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním, ke zpochybnění skutkových zjištění odvolacího soudu nemá tudíž dovolatelka k dispozici způsobilý dovolací důvod; tím spíše pak skutkové námitky nemohou založit přípustnost dovolání (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2125/2014, a ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 4097/2014). Pro uvedený závěr odvolacího soudu je rovněž zcela irelevantní, z jakého důvodu (zda šlo o omyl žalobkyně či o převzetí dluhu) a v jaké výši (zda zcela nebo zčásti) vzniklo bezdůvodné obohacení na straně žalovaného a proč se předmětné faktury žalovaného ocitly v účetnictví žalobkyně. Bez vlivu na správnost výroku napadeného rozhodnutí je tedy i to, zda soud prvního stupně při výzvě podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. zatížil procesní postup tvrzenou vadou řízení, neboť uvedené okolnosti jsou pro aplikaci výluky z práva na vrácení bezdůvodného obohacení podle § 2997 odst. 1 věty druhé o. z. nerozhodné.

Pokud dovolatelka uvádí, že napadá rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu, tedy i v té jeho zbývající části, v níž bylo rozhodováno o nákladech řízení, pak zcela pomíjí, že podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. ve znění účinném od 30. 9. 2017 není dovolání přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), odmítl dovolání pro nepřipustnost (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyně, jejíž dovolání bylo odmítnuto, nemá na náhradu svých nákladů právo a je povinna nahradit žalovanému účelně vynaložené náklady dovolacího řízení, které sestávají ze sazby mimosmluvní odměny za zastupování advokátem v částce 3 900 Kč podle § 1 odst. 2 věty první, § 6 odst. 1 a § 7 bodu 5., vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů, a z paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, při připočtení náhrady za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 882 Kč podle § 137 odst. 3 o. s. ř.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně dne 18. 5. 2020

JUDr. Miroslav Gallus v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Monika Jeřábková